

ใบความรู้ที่ ๑ เรื่อง การอ่านเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์
 หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง ภูมิใจวรรณกรรมพื้นบ้าน
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง นิทานพื้นบ้านไทย
 รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

การอ่านเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์

การอ่านเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์ หมายถึง การคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต ซึ่งไม่ใช่การคาดเดาโดยไม่มีเหตุผล หากต้องอาศัยเหตุผลสนับสนุน สำหรับการคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่เราได้อ่านนั้น ต้องอาศัยการอ่านจับใจความสำคัญเป็นพื้นฐาน เพื่อให้เราสามารถเชื่อมโยงข้อมูลที่สำคัญของเรื่องได้ และทำให้เราสามารถคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้อย่างสมเหตุสมผล น่าเชื่อถือ หรือมีความแม่นยำ เพื่อเป็นการฝึกทักษะการคิดอย่างมีระบบ

หลักการอ่านเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์ มีดังนี้

- ๑) ทบทวนพิจารณาเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการใด หรือคล้ายคลึงกับ เหตุการณ์ใดจากความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมที่มีอยู่
- ๒) ระบุเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอยู่ใน ขั้นตอนใดของกระบวนการ หรือเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง พญาางพญาพาน
 หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง ภูมิใจวรรณกรรมพื้นบ้าน
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง นิทานพื้นบ้านไทย
 รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง “พญาาง พญาพาน”

พญาางได้ครองเมืองศรีวิชัย คือ “เมืองนครปฐม” ในปัจจุบันนี้ สืบต่อจากพระเจ้าสิการาชผู้เป็นพระราชบิดาแล้ว ต่อมาได้มีพระราชบุตรที่ประสูติจากพระมเหสีองค์หนึ่ง โหรได้ถวายคำพยากรณ์พระราชกุมารว่าเป็นผู้มีบุญญาธิการมากจะได้ครองราชสมบัติเป็นกษัตริย์ต่อไปในภายหน้า แต่ว่าพระราชกุมารนี้จะกระทำปิตุฆาต คือ ฆ่าพ่อ

เมื่อพญาางทราบดังนั้น จึงรับสั่งให้ราชบุรุษพาพระราชกุมารไปฆ่าทิ้งเสียในป่า ราชบุรุษจึงนำไปทิ้งไว้ที่ป่าไผ่ ยายพรหมไปพบพระราชกุมารจึงเก็บมาเลี้ยงไว้ แต่ยายพรหมมีลูกหลานมากจึงยกพระราชกุมารให้ยายหอมไปเลี้ยง ยายหอมเลี้ยงพระราชกุมาร แล้วนำไปให้เจ้าเมืองราชบุรีเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม

ในขณะนั้นเมืองราชบุรีเป็นเมืองขึ้นของเมืองศรีวิชัย ต่อมาพระราชกุมารเติบโตขึ้น ได้แข็งเมืองไม่ยอมส่งบรรณาการ และทำรบกับพญาางจนได้ชนช้างกัน เมื่อฆ่าพญาางสำเร็จแล้วได้เข้าเมืองศรีวิชัย เวลานั้นพระมเหสีของพญาางซึ่งเป็นพระชนนีของพญาพานยังมีพระชนม์อยู่ กล่าวกันว่ารูปโฉมสวยงาม พญาพานคิดอยากได้เป็นมเหสีจึงเสด็จเข้าไปที่ตำหนัก เทพยดาได้แปลงเป็นแพะบ้าง บ้างก็แปลงเป็นแมวแม่ลูกอ่อน นอนขวางบันไดปราสาท เมื่อพญาพานข้ามสัตว์ทั้งสองนั้นไป สัตว์จึงพูดกับแม่ว่า “ท่านเห็นพวกเราเป็นเดรัจฉานจึงข้ามไป” แม่ตอบลูกว่า “นับประสาอะไรกับเราเป็นสัตว์เดรัจฉาน แม้แต่มารดาของท่าน ท่านยังจะเอาเป็นเมีย”

พญาพานได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก จึงทรงตั้งอธิษฐานว่า “ถ้าพระมเหสีของพระยากงเป็นพระมารดาของเราจริงแล้ว ขอให้น้ำนมหลั่งออก จากถันทั้งสองข้างให้ปรากฏ ถ้าไม่ใช่พระมารดาของเราก็ขออย่าให้น้ำนมไหล ออกมาเลย” พญาพานตั้งอธิษฐานแล้วน้ำนมได้หลั่งออกมาจากถันเป็นที่ประจักษ์ แก่สายตา พญาพานจึงได้ไต่ถามได้ความว่าเป็นพระมารดาจริง แล้วก็ทรงตั้งน้ำนม ทรงทราบว่าพญากงเป็นพระราชบิดา จึงโกรธยายหอมว่ามีได้บอกให้ตนทราบว่า เป็นบุตรใคร จนได้ทำบาปถึงฆ่าพ่อแล้วได้ไปเรียกยายหอมมา แล้วจับยายหอม ฆ่าเสีย

คนทั้งปวงจึงเรียกพระราชกุมารว่า “พญาพาล” เพราะไม่รู้จักบุญคุณคุณคน และบ้างก็เรียก “พญาพาน” เพราะเมื่อเวลาเกิดนั้นพระพักตร์กระทบพานทองเป็น แผล เมื่อพญาพานฆ่ายายหอมแล้วรู้สึกเสียพระทัย ว่าฆ่าผู้มีพระคุณอีกคนหนึ่ง จึง ได้ถามสมณพราหมณาจารย์ว่าจะทำอย่างไร จึงจะล้างบาปในการฆ่าพระราชบิดา และฆ่ายายหอมผู้มีพระคุณผู้ที่เลี้ยงตนมาแต่เยาว์วัย พระสงฆ์ก็ได้ถวายพระพรว่า “ให้สร้างเจดีย์สูงแค่นกเขาเหิน” จากนั้นจึงได้สร้างพระเจดีย์ขนาดใหญ่ สูงชัน นกเขาเหิน คือองค์พระปฐมเจดีย์ เพื่อเป็นการล้างบาปที่ฆ่าพระราชบิดาให้บรรเทา ลงบ้าง และสร้างพระประโทนเจดีย์ เพื่อล้างบาปที่ฆ่ายายหอม

ที่มา : <https://nitanstory.com/พญาพงพญาพาน>

